

Wisława Szymborska

Búcsú a tájtól

(Pożegnanie widoku)

Nem neheztelek a tavaszra,
hogy ismét megérkezett.
Nem hibáztatom semmiképp,
hogy évi feladatait
beteljesíti.

Megértem, hogy bánatom
nem fog vissza rügyfakadást.
A fűszál ha lengedez,
csak szélben teheti.

Nem fájlalom semmiképp,
hogy ismét suttognak
a vízparti égerfák.

Tudomásul veszem,
hogy – akárcsak életedben –
annak a bizonyos tónak partja
oly gyönyörű, mint akkor.

Nem neheztelek
a tájra, a napfényes
öböl káprázatos látványára.

Néha még azt is el tudom képzelni,
hogy valakik, nem mi,
ott ülnek most
egy kidöntött nyírfa törzsén.

Tisztelem jogukat
a suttogásra, nevetésre
és szerencsés hallgatásukra.

Még fogadok is,
hogy szerelem köti őket,
s ő eleven karjával
átöleli kedvesét.

A nádasban madarak
hangja cserren újra.
Őszintén kívánom,
hogy meghallják.

Nem követelek változást

a fürge, máskor lusta
és nekem szót nem fogadó
partközeli hullámoktól.

Az erdő sokszínűségéből
sem igénylek semmit,
smaragdszínt,
zafirkéket,
feketét.

Egy dologra nem vagyok hajlandó.
Hogy oda visszatérjek.
A jelenlét privilégiumáról –
lemondok.

Ennyivel éltelek túl,
csupán csak ennyivel,
s gondolkodom az időben távolodva.

*

Emlékeimből

(Ze wspomnień)

Diskuráltunk egymással,
de hirtelen elhallgattunk.
Egy lány lépett a teraszra,
ó be szép volt,
túlzottan szép
ehhez az itteni tespedéshez.

Basia rémulten nézett a férjére,
Krisztina hirtelen Zbysek kezére
tette kezét.
Azt gondoltam: felhívlak,
és megmondom, hogy egyelőre ne gyere,
mert több napos esőt jósol a meteorológia.

Csak az özvegy Ágnes
fogadta széles mosollyal.

*

Néhányan szeretik a költészetet

(Niektórzy lubią poezję)

Néhányan –
azaz nem mindenki.
Nem is a többség, hanem a kisebbség.

Nem számítva az iskolát, hol kötelező,
s a költőket sem,
az ezerből talán ketten ha lesznek.

Szeretik –
de szeretjük szintúgy a húslevest cérnametélttel,
szeretjük a bókot s a halványkék színét,
szeretjük öreg sálunk,
szeretjük saját elveink,
szeretjük a kutyát simogatni.

A költészetet –
csak hogy mi is maga a költészet.
E kérdésre már nem egy
ingtag válasz született.
Én meg nem és nem tudom, s mint megváltó korlátba,
úgy kapaszkodom belé.

*

Semmi kétszer

(Nic dwa razy)

Semmi kétszer nem történik,
nem történhet. Ezért végül,
gyakorlatlan megszületünk
és meghalunk rutin nélkül.

Bárha rossz diákok volnánk,
s lenne buták közt a helyünk,
ismételni sosem fogjuk
elmúlt nyarunk, elmúlt telünk.

Ismétlődni nem fog nappal,
két azonos éjjel sincsen.
Nem lehet két csók egyforma,
szemed fénye szemeimben.

Tegnap mikor a te neved,
mellettem kimondták este,
olyan volt, mintha egy rózsza
ablakon át földre esne.

Ma, amikor együtt vagyunk,
arcom elfordítom tőled.
Rózsza ? Milyen is a rózsza ?
Virágnak, vagy kőnek véled?

Miért, hogy ti nehéz órák

félelemmel telve jártok?
Vagytok – így elmúlni törvény,
ez gyönyörű – elmúltatok.

Mosolyogva, kéz a kézben,
békességre törekedve
pedig különbözők vagyunk,
mint a tiszta víz két cseppje.